

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **HARDMAN UH a. s.**, se sídlem Dlouhá 688, Uherské Hradiště, zastoupená JUDr. Vitem Buršou, advokátem se sídlem Růžová 1254, Uherské Hradiště, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 3. 2019, č. j. 30 Af 22/2017 – 42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 1. 2017, č. j. 200/17/5200-11434-706462, zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Zlínský kraj, Územní pracoviště v Uherském Hradišti (dále jen „*správce daně*“), ze dne 23. 7. 2015, č. j. 1416491/15/3309-51523-703281. Posledně uvedeným rozhodnutím správce daně doměřil žalobkyni z moci úřední daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2012 do 31. 12. 2012 vyšší o částku 30 400 Kč a zároveň jí sdělil výši příslušného penále. Důvodem tohoto postupu bylo, že žalobkyně neprokázala správci daně skutečnou výši režijních (nepřímých) nákladů spojených s držbou podílu v dceřiné společnosti HARDMAN, spol. s r. o., tedy neprokázala, že by tyto náklady byly nižší, než 5 % příjmů z podílů na zisku vyplácených dceřinou společností. Žalobkyně tak svým postupem porušila § 25 odst. 1 písm. zk) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „*zákon o daních z příjmů*“).

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobkyně žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „*krajský soud*“), který ji rozsudkem ze dne 28. 3. 2019, č. j. 30 Af 22/2017 – 42, zamítl jako nedůvodnou.

[3] Jádrem sporu bylo, zda žalobkyně řádně uplatnila skutečné náklady spojené s držbou podílu v dceřiné společnosti v nižší částce, než je paušální částka nákladů ve výši 5 % příjmů z podílů na zisku vyplácených dceřinou společností, či nikoli. Konkrétně pak žalobkyně v daňovém řízení vyčíslila skutečné náklady ve výši 364,93 Kč. K této částce dospěla kalkulací odvezenou od tvrzené skutečnosti, že zaměstnanec žalobkyně strávil v souvislosti s výkonem působnosti valné hromady dceřiné společnosti čtyři hodiny ve mzdové třídě 200 Kč za 1 hodinu (tedy 800 Kč), přičemž částku 364,93 Kč uplatnila jako (jediné) režijní náklady spojené s držbou podílu v dceřiné společnosti. Daňové orgány však měly za to, že skutečné náklady musely být vyšší, proto je určily paušální částkou 5 % z příjmů z podílů na zisku vyplácených dceřinou společností, tedy ve výši 160 000 Kč, a od této částky se pak odvíjel výpočet doměřené daně z příjmů.

[4] Krajský soud v napadeném rozsudku přisvědčil daňovým orgánům a jejich závěry označil za srozumitelné a vnitřně konzistentní s tím, že se opírají o neunesení důkazního břemene ze strany žalobkyně. Ta podle soudu nedoložila, že by její skutečné náklady spojené s držbou podílu v dceřiné společnosti činily pouze 364,93 Kč. Bylo na žalobkyni, aby tyto náklady prokázala, tedy aby doložila, že daňově neúčinné náklady jsou nižší, než paušálních 5 % z příjmů z podílu na zisku dceřiné společnosti.

[5] Krajský soud připustil složitost a mnohdy až nereálnost přesného prokázání výše těchto nákladů. Právě proto však zákon upravuje určení nákladů pětiprocentním paušálem, jehož výši lze považovat podle krajského soudu za rozumnou. Pokud se daňový subjekt rozhodne uplatnit skutečné náklady nižší, musí je prokázat on, nikoli správce daně. Pokud správce daně poukázal na existenci režijních nákladů v účetnictví žalobkyně, které jsou či mohou být spojeny s držbou podílu v dceřiné společnosti, vnesl relevantní pochybnosti o původním tvrzení žalobkyně, že jí žádné takové náklady nevznikly (teprve později v průběhu daňového řízení žalobkyně tvrdila náklady ve výši 364,93 Kč – pozn. Nejvyššího správního soudu).

[6] Krajský soud dále připustil, že je otázkou, v jaké míře režijní náklady (tedy náklady na vedení účetnictví, na mzdy pracovníků sekretariátu, odměny předsedy představenstva či náklady na energie a podobně) ve skutečnosti souvisejí s držbou podílu v dceřiné společnosti, nicméně současně nelze považovat za reálné, že by tyto náklady s držbou podílu vůbec nesouvisely, případně vznikly jen ve výši 364,93 Kč.

[7] Jako příklad nákladů souvisejících s držbou podílu v dceřiné společnosti krajský soud uvedl roli Ing. P. Ch., jenž je členem statutárního orgánu žalobkyně i její dceřiné společnosti. Podle soudu proto část nákladů žalobkyně na jeho mzdu, respektive odměnu, a na jeho podpůrný aparát měla být součástí skutečných nákladů žalobkyně.

[8] Závěrem krajský soud též shledal nedůvodnou žalobní námitku, že žalovaný měl sám napravit (dopočítat) výpočet předložený žalobkyní a případně stanovit neuznatelné

pokračování

náklady za 4 pracovní hodiny v plné výši (800 Kč). Podle krajského soudu výčet konkrétních pochybností ohledně výpočtu předloženého žalobkyní bez dalšího neznámá, že by daňové orgány akceptovaly princip tohoto výpočtu či tvrzení žalobkyně, že vynaložila na správu podílu skutečně jen čtyři pracovní hodiny. To platí tím spíše, že náklady ve výši 364,93 Kč svou povahou odpovídají nikoli nákladům režijním, ale přímým. Týkají se totiž čistě výkonu působnosti valné hromady dceřiné společnosti materskou společností (žalobkyní), nikoli jiných činností žalobkyně.

[9] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[10] Stěžovatelka nesouhlasí s krajským soudem, že neprokázala režijní náklady. Tento závěr je v rozporu s výsledky daňové kontroly. Stěžovatelka cituje ze zprávy o daňové kontrole pasáž, podle níž je její účetnictví dostatečným důkazním prostředkem prokazující existenci režijních (nepřímých) nákladů. Z toho dovozuje, že správce daně jí nevytýká, že by neunesla důkazní břemeno, ale zpochybňuje pouze samotný výpočet režijních nákladů.

[11] Podle stěžovatelky krajský soud směšuje dvě věci, a to prokázání nákladů a stanovení jejich výše. Pouze první položka se týká unesení důkazního břemene a stěžovatelka má (z důvodů uvedených v předchozím odstavci) za to, že důkazní břemeno unesla. Pokud však jde o stanovení výše těchto nákladů, jde jen o provedení matematické operace, přičemž způsob výpočtu není v zákoně stanoven.

[12] Stěžovatelka dále polemizuje s krajským soudem, podle něhož nelze požadovat po správci daně, aby sám vypočetl výši režijních nákladů. Podle stěžovatelky by tento závěr znamenal, že správce daně nemůže z důkazů činit jiný závěr – například při nesprávně vypočtené dani by nemohl provést vlastní výpočet a daň doměřit.

[13] Podle stěžovatelky jsou závěry krajského soudu vnitřně rozporné a nepřezkoumatelné, protože soud na jedné straně tvrdí, že stěžovatelkou vyčíslené režijní náklady jsou neprokázané, současně však krajskému soudu není zřejmá ekonomická podstata výpočtu. To znamená, že soud zpochybňuje výpočet, ačkoliv mu nerozumí. Stěžovatelka dále poukazuje na to, že krajský soud připustil složitost prokazování výše režijních nákladů, přitom se však ztotožnil s výhradami správce daně vůči výpočtu stěžovatelky. Pokud správce daně vytkl určité položky, které nebyly do výpočtu zahrnuty, měl sám tento výpočet opravit, případně vyzvat stěžovatelku, aby jej opravila. Pokud zákon způsob výpočtu nákladů neurčuje, nelze napadat stěžovatelkou zvolenou metodiku výpočtu a jeho výsledek, pokud jsou založeny na logické úvaze a „*nejdou v rozporu s realitou*“.

[14] Závěrem stěžovatelka tvrdí, že se krajský soud nevypořádal s její námitkou, podle níž i kdyby do výpočtu zahrnula další položky nákladů, prokazatelné náklady by nadále byly v řádu stokorun, a tedy nikoliv ve výši 160 000 Kč.

[15] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůrazňuje, že není sporu o tom, že stěžovatelce v souvislosti s držbou podílu v dceřiné společnosti určité náklady vznikly.

Důkazní břemeno ohledně prokázání skutečných nákladů však leželo na stěžovateli. Ztotožňuje se s napadeným rozsudkem a zdůrazňuje z něj pasáž, podle níž výpočet stěžovatelky nic nevypovídá o režijních nákladech. Daňové orgány tento výpočet relevantně zpochybnily, stěžovatelka (kromě tabulky se svým výpočtem) nepředložila žádné důkazní prostředky, proto správce daně aplikoval zákonem stanovenou paušální sazbu ve výši 5 % z podílu na zisku a tuto částku jako daňově neúčinnou vyloučil.

[16] Žalovaný též odmítá, že by byl napadený rozsudek vnitřně rozporný. V případě stěžovatelky se nejedná o dvě různé věci, ale stále o neunesení důkazního břemene ve věci prokázání skutečných nižších nákladů, jestliže nevyužila jako daňově neuznatelný náklad paušál ve výši 5 % z podílu na zisku.

[17] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu 102 s. ř. s. přípustná a stěžovatelka je řádně zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Dospěl pak k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[18] Nejvyšší správní soud v první řadě musel posoudit, zda napadený rozsudek netrpí vadou nepřezkoumatelnosti. Bylo by totiž z povahy věci vyloučené, aby se zabýval právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Kasační soud se s argumentací stěžovatelky ohledně nepřezkoumatelnosti rozsudku neztotožňuje, a to z důvodů uvedených níže.

[19] Stěžovatelka spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku ve dvou ohledech: (a) podle ní je odůvodnění napadeného rozsudku rozporné, protože krajský soud hodnotil stěžovatelkou vyčíslené režijní náklady jako neprokázané, avšak současně též hodnotil výpočet těchto nákladů (viz odstavec [13] výše); a dále (b) krajský soud nevypořádal její žalobní námitku ohledně malého významu případné změny výpočtu nákladů (viz odstavec [14] výše).

[20] Co se týče tvrzené rozpornosti odůvodnění napadeného rozsudku, Nejvyšší správní soud neshledává rozpor v tom, že krajský soud konstatoval neunesení důkazního břemene stěžovatelkou a současně kriticky hodnotil její výpočet nákladů. Na takových tvrzeních není nic rozporného a nelogického. Nejvyšší správní soud má naopak za to, že krajský soud v napadeném rozsudku komplexně a logicky hodnotil nedostatky stěžovatelčina tvrzení (výpočtu skutečných režijních nákladů) vůči daňovým orgánům. Neunesení důkazní břemene a nedostatečnost tvrzení žalobkyně jsou totiž otázkami vzájemně spjatými (z důvodů, které kasační soud vysvětluje níže).

[21] Kasační soud se neztotožňuje ani s námitkou ohledně absence vypořádání žalobní námitky stěžovatelky krajským soudem. Je sice pravdou, že stěžovatelka na straně 6 žaloby (bod IV.) v jedné větě uvedla, že i kdyby správce daně započítal (jím vytýkané a stěžovatelkou nezapočtené) režijní náklady, stále by se režijní náklady „pohybovaly v řádu

pokračování

stokrun“. Na uvedené však navazují další dvě tučně zvýrazněné věty, které se týkají způsobu výpočtu režijních nákladů stěžovatelkou. Podstatou argumentace v dané části žaloby je tedy snaha ospravedlnit správnost výpočtu režijních nákladů ze strany stěžovatelky.

[22] Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že není povinností soudu vyčerpávajícím způsobem reagovat na každé jednotlivé tvrzení žalobce. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 (přístupném na <http://nalus.usoud.cz>), v něm je uvedeno, že „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné opONENTUŘE (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ Okrajová zmínka stěžovatelky o alternativní výši režijních nákladů v řádu stokorun nepředstavuje samostatnou žalobní námitku a není ani podstatná pro uchopení její žalobní argumentace. Rozhodné je, že krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku řádně a srozumitelně odpověděl na zřetelně formulované žalobní námitky a předestřenou podstatnou právní argumentaci stěžovatelky vypořádal.

[23] Zbylé kasační námitky se týkají vlastního právního posouzení věci. Stěžovatelka v podstatě tvrdí, že důkazní břemeno unesla, neboť daňové orgány měly k dispozici její účetní doklady a sporný je tedy „pouze“ výpočet skutečných režijních nákladů. Pokud daňové orgány s výpočtem stěžovatelky nesouhlasily, měly částku nákladů vypočítat samy, případně vyzvat stěžovatelku, aby výpočet upravila.

[24] Nejvyšší správní soud předesílá, že výše uvedená argumentace opomíjí fakt, že stěžovatelka v rámci daňového řízení nejprve tvrdila, že jí žádné režijní náklady nevznikly. Teprve na výzvu správce daně tyto náklady vyčíslila ve výši 364,93 Kč. Následně ji správce daně vyzval, aby odůvodnila změnu svého tvrzení, vysvětlila jí zvolený postup vyčíslení nákladů, na jakém ekonomickém kritériu výpočet založila, a doložila své tvrzení o výši režijních nákladů, tedy že na činnosti spojené se správou podílu byly skutečně vynaloženy čtyři pracovní hodiny. Na tuto výzvu stěžovatelka žádné upřesnění či důkazní prostředky nepředložila (viz k tomu protokol o seznámení daňového subjektu s výsledkem kontrolního zjištění ze dne 11. 5. 2015, č. j. 1094955/15/3309-60561-705674, ve veřejné části spisu správce daně).

[25] Pokud tedy stěžovatelka v kasační stížnosti tvrdí, že by ji měl správce daně vyzvat k opravě výpočtu, pomíjí tím fakt, že ji správce daně k doložení jejích tvrzení opakovaně vyzýval. Není rozhodné, že správce daně přitom neužil formulace o „opravě“ výpočtu – významné je to, že správce daně dospěl k odůvodněným pochybnostem o tvrzení stěžovatelky o výši režijních nákladů a vyzval ji k jeho upřesnění a doložení příslušných důkazů.

[26] Představa stěžovatelky, podle níž měl správce daně provést výpočet režijních nákladů sám, neodpovídá zákonné koncepci důkazní povinnosti daňového subjektu (§ 92 odst. 3 daňového řádu). Stejně tak této koncepci neodpovídá alternativní představa stěžovatelky, podle níž by ji měl správce daně dále opakovaně vyzývat k opravě výpočtu nákladů (zřejmě s uvedením návodu, jak má stěžovatelka náklady vypočítat), a to až do té

doby, dokud by nepředložila správný výpočet, opřený o odpovídající ekonomické ukazatele a důkazní prostředky.

[27] Podle § 25 odst. 1 písm. zk) zákona o daních z příjmů za výdaje (náklady) vynaložené k dosažení, zajištění a udržení příjmů pro daňové účely nelze uznat zejména výdaje (náklady) mateřské společnosti související s držbou podílu v dceřiné společnosti. [...] *Případné režijní (nepřímé) náklady související s držbou podílu v dceřiné společnosti se pro účely tohoto ustanovení omezují výši 5 % příjmů z podílů na zisku vyplácených dceřinou společností, pokud poplatník neprokáže, že skutečná výše těchto režijních (nepřímých) nákladů je nižší.*

[28] Zákon tedy stanoví v zásadě dvě možnosti: buď (a) daňový subjekt **prokáže** skutečnou výši režijních nákladů, anebo (b) (pokud ji neprokáže) tyto náklady budou stanoveny **paušálně** ve výši 5 % příjmů z podílů na zisku vyplácených dceřinou společností. V druhé uvedené situaci již daňový subjekt skutečnou výši režijních nákladů neprokazuje.

[29] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatelka nejprve tvrdila, že jí žádné náklady nevznikly, po výzvě správce daně se pokusila prokázat skutečnou výši režijních nákladů předložením tabulky, v níž se uvádí, že podíl režijních nákladů ve vztahu k vynaloženým mzdám na správu držby podílu v dceřiné společnosti v roce 2012 za čtyři pracovní hodiny jejího pracovníka v hodinové sazbě 200 Kč činí 364,93 Kč. Nejvyšší správní soud z textu tabulky předložené stěžovatelkou ověřil, že z ní nevyplývají ani ekonomické důvody, které ji k určení této částky vedly, ani další důkazy, jež by prokázání režijních nákladů v této výši osvědčily. Ostatně tabulku předloženou stěžovatelkou, nelze označit ani za „výpočet“ v tom ohledu, že z tabulky je sice zřejmý výsledek výpočtu, avšak jeho jednotlivé kroky z tabulky nejsou patrné.

[30] Stěžovatelka se v kasační stížnosti snaží uměle oddělit svůj „výpočet“ dle tabulky od svého důkazního břemene k prokázání svých tvrzení. Toto oddělení nemá racionální důvod ani oporu v příslušné úpravě daňového řádu. Jak již podrobně rekapituloval krajský soud, stěžovatelka nejprve tvrdila, že jí žádné režijní náklady nevznikly, poté předložila bez bližšího vysvětlení a důkazních prostředků stručnou tabulku s výslednou částkou 364,93 Kč.

[31] Dle § 25 odst. 1 písm. zk) zákona o daních z příjmů však je to právě poplatník (zde stěžovatelka), kdo musí **prokázat** skutečnou výši režijních nákladů. Již tato zákonná formulace znamená, že právě poplatník (nikoli správce daně) musí hodnověrným způsobem náklady identifikovat, vyčíslit a opřít je o příslušné podklady (§ 93 odst. 1 daňového řádu). Tento závěr je ostatně souladný s judikaturou Nejvyššího správního soudu k otázce rozdělení důkazního břemene v daňovém řízení. Zde lze odkázat například na rozsudek tohoto soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 - 119, č. 1572/2008 Sb. NSS (všechna judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz), z něž vyplývá, že „[k]aždý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, tedy má břemeno tvrzení, ale také povinnost toto své tvrzení doložit, tj. má i břemeno důkazní. Toto své břemeno daňový subjekt plní v důkazním řízení, které vede správce daně [...]. Daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván. Toto ustanovení však, jak již vícekrát potvrdil Ústavní soud (viz především jeho nálezy z 24. 4. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 38/95, publ. pod č.

pokračování

130/1996 Sb. a 33/1996 Sb. ÚS), nedává správci daně oprávnění vyzvat daňový subjekt k prokázání čehokoli, ale pouze k prokázání toho, co tvrdí tento subjekt sám.“ Je tedy zřejmé, že správce daně postupoval v souladu se shora citovanou judikaturou, neboť stěžovatelku toliko vyzval k prokázání jí tvrzených nákladů.

[32] Krajský soud k tomu v napadeném rozsudku trefně poznamenal, že je „*důkazní břemeno žalobce dále zdůrazněno samotným zněním § 25 odst. 1 písm. zk) zákona o daních z příjmů*“. Nelze zde oddělovat povinnost tvrzení („výpočtu“) skutečných režijních nákladů od povinnosti k tomu dodat příslušné důkazní prostředky. Povinnost „prokázat“ v sobě totiž nerozlučně spojuje oba prvky. Ostatně ustanovení § 93 odst. 1 daňového řádu zahrnuje mezi důkazní prostředky právě i „*tvrzení daňového subjektu*“. Jestliže v projednávaném případě stěžovatelka předložila tvrzení o skutečných nákladech, které bylo hrubě nedostatečné, stíhá ji pak povinnost toto tvrzení upřesnit a případně doprovodit ho i dalšími důkazními prostředky poté, co správce daně relevantním způsobem toto tvrzení zpochybnil.

[33] Nad rámec nezbytného Nejvyšší správní soud přisvědčuje krajskému soudu, jenž v napadeném rozsudku vyjádřil určité pochopení pro praktická úskalí, která obecně prokazování skutečných režijních nákladů spojených s držbou podílu v dceřiné společnosti pro daňové subjekty skýtá. Uvedl, že si je vědom „*složitosti a mnohdy až nereálnosti přesného prokázání výše režijních nákladů, neboť to vyžaduje a klade vysoké nároky na daňové subjekty stran požadavku na pregnantní zdokladování a rozklíčování jednotlivých nákladů ve vztahu k mateřské a dceřiné společnosti*“. I Nejvyšší správní soud sdílí tento názor a dodává, že z podstaty věci nebude možné vyčíslit absolutně přesnou hodnotu skutečných režijních nákladů, ale bude zpravidla třeba vytvořit určitý rozumný algoritmus jejich výpočtu. Ten však musí reflektovat veškeré náklady vztahující se k podpůrným organizačním procesům, které souvisejí s držbou podílu v dceřiné společnosti.

[34] Nejvyšší správní soud se ovšem již rozchází s krajským soudem v hodnocení, že zákonem určenou pětiprocentní paušální sazbu nákladů lze „*jistě považovat za stále ještě rozumnou*“ - „rozumnost“ takto stanovené sazby bude totiž vždy záviset na konkrétních okolnostech a může nezřídka nastat situace, že tato sazba bude řádově vyšší (a tedy vlastně „nerozumná“), než náklady skutečné. Je pak ovšem odpovědností daňového subjektu, aby tyto náklady řádně vyčíslil a prokázal a vyhnul se tak aplikaci paušální sazby.

[35] V každém případě lze uzavřít, že v projednávané věci stěžovatelka není „obětí“ objektivní složitosti prokazování skutečných nákladů, pouze nese nepříznivé následky vlastní procesní pasivity v daňovém řízení, kterou se snaží napravit až v řízení před správními soudy. Jak ovšem krajský soud správně poznamenal, stěžovatelka bližší vysvětlení ke svému „výpočtu“ nákladů nepředložila nejen v daňovém řízení, ale ani v žalobě.

[36] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační námitky stěžovatelky nejsou důvodné, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1, poslední věty s. ř. s. zamítl.

[37] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného – nebylo v jeho případě prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady převyšující rámec jeho úřední činnosti vznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladu řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 11. ledna 2021

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu